

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Anna Martyniec

Protokolant: Karolina Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2015 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Sp. z o.o. we W.

przeciwko **J. M.**

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 maja 2014 r. strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego J. M. kwoty 1.849,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 26 maja 2014 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu podała, iż w ramach prowadzonej działalności w okresie od 21 czerwca 2013 r. do 15 lipca 2013 r. wynajęła pozwanemu samochód marki C (...) o numerze rej. (...), gdyż należący do niego pojazd marki F (...) o numerze rej. (...) został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej z dnia 17 czerwca 2013 r., której sprawca posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...). W związku z zawartą umową wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 1.849,20 zł, a pozwany na podstawie umowy przelewu z dnia 1 czerwca 2013 r. przelał na rzecz strony powodowej wierzytelność w stosunku do L. D. z tytułu naprawienia szkody. Podniosła, iż L. D. odmówił wypłaty odszkodowania uznając, iż uszkodzenia pojazdu nie powstały w deklarowanych okolicznościach, dlatego też odstąpiła od umowy przelewu wierzytelności z dnia 1 czerwca 2013 r. i wezwała pozwanego do zapłaty wskazanej należności, jednakże bezskutecznie.

W dniu 12 czerwca 2014 r. w niniejszej sprawie wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwany skutecznie wniósł sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości.

W uzasadnieniu przyznał, iż jego pojazd został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej, której sprawca ubezpieczony był w L. D.. Podniósł, iż pomimo, że sprawca przyznał się do winy, a następnie został skierowany wniosek o jego ukaranie do Sądu, ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania. W związku z czym to L. D. powinno być stroną pozwaną.

Na podstawie zarządzenia z dnia 17 września 2014 r. L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. zawiadomiony został o toczącym się procesie i poinformowany o możliwości przystąpienia do sprawy jako interwenient uboczny.

W piśmie procesowym z dnia 14 listopada 2014 r. pozwany zakwestionował wysokość żądanej przez stronę powodową kwoty, wskazując, iż nie korzystał z samochodu przez okres podany w pozwie. Podniósł przy tym, iż na posiadanej

przez niego umowie zaznaczona jest jedynie data 21 czerwca 2013 r., zatem data oddania pojazdu została naniesiona przez stronę powodową samodzielnie.

W piśmie procesowym z dnia 10 grudnia 2014 r. pełnomocnik strony powodowej wskazał, iż w pozwie omyłkowo wskazano okres najmu pojazdu zastępczego, a umowa najmu została zawarta na okres od 1 czerwca 2013 r. do 15 czerwca 2013 r. Jednocześnie wskazał, iż dobowa stawka za wynajem pojazdu marki C. (...) to 110 zł.

Na rozprawie w dniu 20 lutego 2015 r. pełnomocnik strony powodowej podał, iż w pozwie i piśmie z dnia 10 grudnia 2014 r. jest omyłka dotycząca daty zakończenia umowy najmu, który trwał 14 dni, tj. od 21 czerwca 2014 r. do 5 lipca 2014 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 21 czerwca 2013 r. pozwany zawarł ze stroną powodową umowę najmu pojazdu marki C. (...) o numerze rej. (...). Samochód został wydany pozwanemu w dniu 21 czerwca 2013 r. przez pracownika strony powodowej J. W.. Przy wydaniu samochodu J. W. wypełnił dwa egzemplarze umowy, wpisując datę jego pobrania.

Dowód:

- Umowa najmu pojazdu k. 72;
- Zeznania świadka J. W. protokół elektroniczny k. 109;
- Przesłuchanie pozwanego protokół elektroniczny k. 109.

Pozwany zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności. Na jej podstawie pozwany przelał na stronę powodową wierzytelności przyszłe wobec L. D., które powstaną w związku z likwidacją szkody komunikacyjnej nr (...) w pojeździe marki F. (...) o numerze rej. (...).

Strona powodowa zawsze podpisuje z klientami, którzy są poszkodowanymi w wypadkach, umowy cesji wierzytelności i nie żąda od nich zapłaty za świadczone usługi. Następnie zaś dochodzi zapłaty od ubezpieczyciela sprawcy wypadku.

Dowód:

- Umowa przelewu wierzytelności k. 21;
- Przesłuchanie strony powodowej protokół elektroniczny k.109.

Stawka dobową za najem pojazdu marki C. (...) u strony powodowej wynosi 110 zł przy najmie wynoszącym 2-7 dni, 100 zł przy najmie wynoszącym 8-14 dni i 95 zł przy najmie wynoszącym powyżej 14 dni.

Dowód:

- Cennik k. 88-89.

W dniu 15 lipca 2013 r. strona powodowa wystawiła fakturę VAT z tytułu najmu pojazdu zastępczego, w związku ze szkodą numer (...), opiewającą na kwotę 1.894,20 zł za 14 dni najmu po 110 zł netto za dobę.

Dowód:

- Faktura VAT nr (...) k. 20.

Pismem z dnia 30 września 2013 r. L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. poinformowała pozwanego, iż brak jest podstaw do przyjęcia jej odpowiedzialności za przedmiotową szkodę, albowiem uszkodzenia pojazdu nie powstały w deklarowanych okolicznościach.

Dowód:

- Pismo z dnia 30 września 2013 r. k. 22.

W piśmie z dnia 20 kwietnia 2014 r. strona powodowa oświadczyła, iż odstępuje od umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 1 czerwca 2013 r., dotyczącej wierzytelności wobec L. D. powstałych w związku z likwidacją szkody komunikacyjnej nr (...) z dnia 17 czerwca 2013 r.

Dowód:

- Pismo z dnia 20 kwietnia 2014 r. k. 23.

Pismem z dnia 29 kwietnia 2014 r. pozwany został poinformowany, iż do Sądu Rejonowego w Złotoryi został przesłany wniosek o ukaranie A. M. podejrzanego o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Wyrokiem z dnia 8 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w Złotoryi orzekł wobec A. M., obwinionego o to że: w dniu 17 czerwca 2013 r. około godziny 20:30 w miejscowości R. podczas wykonywania manewru cofania pojazdem marki M. (...) nie zachował należytej ostrożności w wyniku czego najechał na przód pojazdu F. (...) doprowadzając do kolizji drogowej, karę 200 zł grzywny.

Dowód:

- Zawiadomienie k. 37;
- Odpis wyroku Sądu Rejonowego w Złotoryi, sygn. akt II W 380/14 k. 55.

Pismem z dnia 15 maja 2014 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 1.849,20 zł.

Pismem z dnia 14 maja 2014 r. pozwany poinformował stronę powodową, iż jej żądanie jest bezzasadne oraz wskazał, iż ustalenia ubezpieczyciela są nieprawidłowe.

Dowód:

- Pismo z dnia 15 maja 2014 r. k. 24;
- Pismo z dnia 14 maja 2014 r. k. 35 wraz z potwierdzeniem nadania k. 36.

Pismem z dnia 14 maja 2014 r. pozwany zwrócił się do L. D. o weryfikację stanowiska w sprawie.

Pismem z dnia 26 maja 2014 r. L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. poinformowała pozwanego, iż podtrzymuje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Dowód:

- Pismo z dnia 14 maja 2014 r. k. 33 wraz z potwierdzeniem nadania k. 36;
- Pismo z dnia 26 maja 2014 r. k. 38.

Sąd zważył co następuje

Powództwo okazało się bezzasadne, w związku z czym podlegało oddaleniu w całości.

Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z umowy najmu pojazdu zawartej z pozwanym.

Pozwany wnosił o oddalenie powództwa podnosząc, iż odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczyciel, a zatem to od niego strona powodowa powinna dochodzić kwoty żądanej pozwem. Ponadto zakwestionował długość najmu wskazanego przez stronę powodową oraz wysokość stawki dobowej należnej z tego tytułu.

Na podstawie analizy materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie Sąd doszedł do przekonania, iż pozwany nie jest zobowiązany względem strony pozwanej do zapłaty kwoty żądanej pozwem, albowiem świadczenie wynikające z umowy zostało przez niego spełnione. Mianowicie, jak wynika z dokumentu w postaci umowy przelewu wierzytelności, pozwany przeniósł na rzecz strony powodowej wierzytelność przysługującą mu od ubezpieczyciela sprawcy kolizji, stosownie do treści art. 509 § 1 k.c. (wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania). Z pozostałych zaś dowodów zgromadzonych w sprawie, a w szczególności przesłuchania strony powodowej wynika, iż praktyką stosowaną przez nią jest podpisywanie z klientami umów przelewu przysługujących im od ubezpieczyciela wierzytelności w zamian za zapłatę za świadczone usługi. Zdaniem Sądu okoliczności te jednoznacznie świadczą o tym, iż pozwany podpisując umowę cesji wywiązał się ze zobowiązania.

Wskazać przy tym należy, iż brak jest podstaw do uznania, iż skutek zawartej umowy cesji nie istnieje, gdyż strona powodowa złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Oświadczenie to bowiem nie wywarło żadnego skutku prawnego, gdyż strona powodowa nie była uprawniona do jego złożenia. Możliwość taka nie została bowiem zastrzeżona w umowie (art. 395 i 396 k.c.). Jednocześnie nie można uznać, aby zastosowanie miał przepis art. 491 § 1 k.c., gdyż przewiduje on skutki zwłoki jednej ze stron w wykonaniu zobowiązania z umowy wzajemnej (druga strona może wyznaczyć jej odpowiedni dodatkowy termin do wykonania z zagrożeniem, iż w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu będzie uprawniona do odstąpienia od umowy). Odmowa zaś zapłaty przez ubezpieczyciela nie jest nie wykonaniem zobowiązania wzajemnego, ale czynnością osoby trzeciej, niezależną od woli stron umowy cesji.

Niezależnie od powyższego powództwo nie zasługiwałoby na uwzględnienie, a to z uwagi na jego nie udowodnienie. Jak to wynika z art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania, iż przysługuje jej roszczenie w wysokości wskazanej w pozwie. W tym celu strona powodowa powinna była przedłożyć dowody, na podstawie których możliwe byłoby ustalenie okresu na jaki został zawarty najem, a także wysokości stawki za każdy dzień najmu. Strona powodowa z obowiązku tego nie wywiązała się. Przedłożone przez nią dokumenty zawierają cały szereg sprzeczności, co uniemożliwia Sądowi ustalenie jaki był okres trwania najmu, a tym samym na jaką kwotę opiewała należność strony powodowej z tytułu zwartej umowy najmu. Mianowicie z umowy najmu pojazdu przedłożonej przez stronę powodową wynika, iż najem pojazdu trwał od 21 czerwca 2013 r. do 15 czerwca 2013 r., a stawka za dobę najmu wynosiła 110 zł. Sąd miał przy tym na uwadze, iż K. C. przesłuchiwany w charakterze strony powodowej wskazał, iż data oddania auta była wpisana już po oddaniu pojazdu i źle odczytano datę zawarcia umowy jako 1 czerwca 2013 r., dlatego też wpisano 15 czerwca 2013 r. Jednakże Sąd zważył, iż twierdzenia takie nie usuwają powstałych rozbieżności, zwłaszcza w świetle braku dokumentu podpisanego przez obie strony umowy, a stwierdzającego odbiór pojazdu. Ponadto skoro najem trwał 14 dni, to zgodnie z cennikiem przedłożonym przez stronę powodową, zastosowana powinna zostać stawka 100 zł, nie zaś 110 zł netto za dobę.

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.